

мѣкиѣ изъ задъ поясъ единъ мечъ за-
ловъ, и безъ малко да ся впусне да убіе-
тъзи женѣ, на коѣто сърцето бѣше
бездна, въ коѣто всичко потъяваше безъ
да остави никаквѣ слѣдѣ, и която като
го обезчести и го направи най злочестъ
отъ чловѣцитѣ, виждаше ся така без-
грыжна за честтъ му...

Но тутакъ си мѣни умъ. „О, не; из-
выка, не трѣба да убіѣѣ само тѣлото на
тъзи женѣ, но душеразядателното....
славолюбіе отъ което живѣе. Трѣба по-
добръ да угасѣѣ надеждитѣ и да съси-
пѣѣ бѣлнуваніята ѣ. Мѣжтъ на когото
ся надѣе, че ще да достигне чръзъ него
всичко, трѣба да ѣ прѣзрѣ и да исплюе
отричаніето си въ лицето ѣ; инакъ ще
да го убіѣѣ.“

XI.

Завърнѣ ся въ Миллери при залогъ
слѣнце. Като стигнѣ до първитѣ къщи
на селото, срѣщнѣ нѣщо, което му по-
каза, че има нѣщо беспрѣдѣлно въ зло-
честивѣтъ, че тя има сто лица, че на-
праздно може да мисли нѣкой че ѣ
знае всичкѣтъ. Защото злострадающитѣ